

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Popponis Abbatis Stabulensis, ex ea quæ est fidelissimè per Euerhelmum Abbatem Altimontensem scripta. Claruit autem hic Sanctus, sub Henrico Imperatore & eius successore Conrado. Obijt verò ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

admodum rumore divulgatum esset, reliqui qui sceleris commissi participes fuerant, ad poenitentiam remedia confugerunt: & auro argentoq; sanctorum martyrum sepulchra exornarunt.

Vide Caf.
Baron in
Notatio.
Martyr Rō.

VITA S. POPPONIS ABBATIS ST. A-
bulensis, ex ea qua est fidelissimè per Euerhelmum
Abbatem Altimontensem scripta. Claruit autem hic
Sanctus, sub Henrico Imperatore & eius successore
Conrado. Obijt verò Anno Incarnati
Verbi 1048. Aetatis suae.
septuagesimo.

29. Ianuarij.
Patria & pa-
rentes eius.
Na scitur mē-
se 7. a conce-
ptu.

BEATVS Poppo in Listrogaugij partibus oriundus, Christianus admodum & ingenij parentibus, patre Tizekino, matre verò Adalwiniformina illustrissima, natus, septimo conceptionis suae mense, præter solita nascentium tempora, hac luce est potitus. Pater eius cum esset militaris gloriae supra modum appetens, & præclara sæpè in bello facinora edidisset, tandem in Hispaniensi bello viribus & audacia omnibus admirandus occubuit, filiumque quinta natiuitatis suae septimana cum matre vidua pupillum reliquit. Is autem vt primum adolescentiæ florem attingit, coepit eadem, qua olim pater eius, gloriae cupiditate flagrare, atque eius insitens veltigij, intrepidè sese in quoduis periculum inferre, vt militaris gloriae palmam cunctis præriperet, & patrum maiorum virtute gloriae patrimonium adaugeret. Sed cum paulatim omnem mundi huius gloriam vanam esse consideraret, quodque multi ea ipsa in pestem & exitium sempiternum ruerent, coepit pedem retrahere: & animum sub militari gloria ad ardentissimum pietatis studium adijcere.

Pater eius
moritur,
Dat se mili-
tiz;

Legitur

Igitur cum concepta pietatis fomenta indies magis magisque nutriet, ardentior quidam amoris d. u. i. g. n. i. c. u. l. u. s. e. u. p. r. o. u. c. a. u. i. t. v. t. c. u. m. R. o. b. e. r. t. o. & Laufo, viris pietate & virtute prestantibus, loca domini nostri passione ac sepultura sanctissima vifitaret. Quo itinere, omni cum sanctimonia, completo, Robertus in cœnobio VValloy, siue Belocus vocitato, monasticæ conuerfationis habitum fumpfit, sub venerando Abbate Richardo, omnibus penè feculis iustitiæ & probitatis fuæ nomine iam celebrato; Laufus verò Gandavi Ecclefiam S. Ioannis à fundamentis erexit, & pluribus pietatis & iustitiæ operibus clarus, in eadem sibi funere quietis locum elegit.

Adit Sepulchru domini.

At Poppo ingenti sanctorum Apostolorum Petri & Pauli amore flagrans, sacra eorum limina venerabundus accessit, vbi postquam suo desiderio simili pietatis studio fecisset satis, reuerfus est. Illis forte diebus Balduinus Marchifus in fascibus comitatum agebat, & Flandriæ populis iustis legibus imperabat.

Inuist limina Ss Apostolorum.

Huic principi Beatus Poppo cum mirificè, propter religionis & iustitiæ opinionem, charus esset, tum Frumoldus quidam apprimè nobilis (qui principis lateri, loco penè proximo, adhærebat) tanta beatû virû beneuolentia & amore complectebatur, vt ei filiam suam eximia forma, & cæteris, quas habebat præstantiorem, vehementer conubio tradere cuperet. Cuius votis vir Dei primum quidem assensum præbuit, sed repente promissû pœnitens animo fluctuare coepit cui potissimû vitæ generi se tradere vellet. Tandem ne parum constans in seruanda fide videretur, atque

FF 2

ca rati

ea ratione se suamque familiam insigni aliqua ignominia nota afficeret, statuit in Sithio (sic locus appellabatur in quo Frumoldus domicilium habebat) iter dirigere, ut, quemadmodum constitutum erat, familiaris viri gener fieret. Ad evitandos autem immodicos sumptus, luxumque, ac pompæ præcipuè celebritatem noctis intempèstique silentio viam illam ingressus est.

Eccè autem cum noctis medio paucis stipatus comitibus iter carperet, lux cælitus emissa, admirabili quodam splendore eum equo insidentem circumfulsit, & non minus mentem quam corpus illuminavit. Qua re inopinata tremefactus, obtutus huc illuc non sine admiratione circumegit, viditque lanceam, quam gerebat, in modum factilæ nimio fulgore radiantem. Nec mora, hoc factis superque monitus prodigio vir Dei, acclamat viæ suæ comitibus: Sistite gradum cõmilites mei, alia enim via insistendum est. Opportunum video, quò diuinitati placet toto conatu intendere. Post hæc proiectis armis militaribus, mente ad meliora mutata, meliori via redijt ad propria, & euelligio ad sanctum Theodoricum Stabulensis conventus, bij Abbatem contendit, eiusque se disciplinis, sumpto habitu monastico, subiecit. Vbi breui tempore sanctissimis monasticæ vitæ disciplinis & artium maximarum cognitione egregiè instruitus, alijs etiam iustitiæ semitam demonstravit.

Fuit ei continuò pauperum in Xenodochio recipiendorum cura demandata; quam tanta humanitatis charitatisque significatione administravit, ut merito cum beato Iob dicere poterat; foris non mansit peregrinus, ostium meum viatori patuit. Et, Si comedi buccellam meam solus, &

Lux eum ex
litus illu-
strat intus &
foris.

Monasticū
cõplectitur
institutum,
posthabitis
nuptiis.

ob. 31,

non comedit pupillus ex ea. Quadam die inter ceteros ab ipso in Xenodochium introducendos alendoſque, vir quidam tam horribili lepra deformatus, vt ceteri eius aspectum vix ferrent, aduenit. Quem vir Dei tanta maiori cura excepit, fouitque, quanto reliqui eum vehemētius horrebant. Postremò nocturnis tenebris ingruentibus, apud se detinuit, & suo tegmine, quo ipsemet in strato suo vti solebat, à nuditatis & frigoris iniuria defendit. Ille autem hoc tegumento cooperatus, primum vbertim sudoris guttas emisit, & eueffugio lepra fugata sanitatem integram consecutus est. Manè autem facto ad virum Dei venit, & pro duplici pietatis bono sibi præſtito immensas gratias egit. At vir sanctus stupore pariter & timore percussus, rogare eum cœpit, ne factum hoc propalaret: ne ad ruinam sui, fauor eum popularis palceret. Inter hæc cum fama virtutum eius in ore omnium cum admiratione versaretur, Richardus, (cuius paulò ante mentio facta est) eius amore acriter inflammatus, eum secum ad Viridunense monasterium abduxit, vbi præclara admodum summæ monasticæ vitæ perfectionis documenta omnibus reliquit.

Cùm autem hoc modo alijs omnibus virtutis, & doctrinæ exemplo præluceret, & plurimos ex medijs mundi vanitatibus fluctibusque ad tutissimum religionis portum deduceret, tùm sedulò varia cum mente sua consilia pertractabat, quomodo dilectissimam matrem, marito iamdiu orbizam ad eandem religiosæ vitæ felicitatem (qua se cum incredibili gaudio in Domino fruisentiebatur) pertraheret. Mater cùm esset pietatis studio valdè dedita, facile huic filij sui consilio acquieuit, & omnibus sui iuris tam liberis, quam

Charitas eius erga leprosum.

Leprosus sanatur tegumento S. Popponis.

Matrem suam ad vitam cœnobiticam perducit.

mancipijs posthabitis ad cenobiticam vitam cum eo migravit. Viridunum igitur se contulit, ubi facto suarum virium, certaminumque periculo tandem arduum solitariae, vitae institutum suscepit, & reliquum vitae cursum ab omni familiarum hominum congressu seclusa in pace peregit.

Non multo post Richardus Abbas ad sancti Vodalasti regimen, in locum Folradi, assumptus, Popponem ad societatem regiminis evocavit: certique de causis ad Imperatorem Henricum destinavit. A quo regia exceptus magnificentia, magnam sibi protinus, vitae sanctimonia, auctoritatem conciliavit. Accidit interim ut regia, Histronicis ludis perstreperet & spectaculis insoleresceret. Pugnificum quidam membra melle perunctus in certamen cum vrsis nudus descendebat: ingenique vitae periculum cum maxima regis voluptate subibat. Quod illic ut intellexit Poppo, regiam indignationem nihil veritus, voce maxima tam eum, quam optimates redarguit, ac gravitatem, sceleris severe illis ob oculos posuit. Tu, dicebat ad regem, aliorum sanguine oculorum tuorum volutpati deservies? Quid multis? Arguendo & oblectando apud Imperatorem effecit, ut eliminatio huiusmodi spectaculis, moribus vero Imperatore dignis aula nitesceret. Eo autem ex monasterio, in quo praeclaram cum summa prudentiae laude operam navauerat, Viridunum remissus fuit: & patrum consilio, ut ad rerum infirmarum administrationem reiectus, sese deprimere, & infimis, quae ut summis delectari assuescere, nihil fuit viro solidis fundato virtutibus facilius. Sui ipsius contemptor praecipuus, vilissimam lubens obibat ministeria, paratus ad extremum vitae spiritum servitijs incumbere. Qua animi

S. Poppo, Henricum Imperatorem reprehendit.

Probat eum humilitas & patientia.

modestia ab omnibus iā satis superq; perspecta, Fit Abbas S. Mauritiij.
 fuit continuò ad sancti Mauritiij Abbatiam cum
 dignitate administrandam assumptus. Quæ
 cum ædificijs vilior, ruina in super multis in locis
 periclitaretur, sanctus Poppo funditus dirutam,
 modestis eam ædificijs instauravit: mutatoq;ue
 priore nomine VVaploi, Beloacum deinceps vo-
 citavit.

Inter hæc tam grata religiosæ vitæ incremen-
 ta, apud Argentinam, Imperatorem Henricum
 aditurus, nouo fuit vir diuinus illustratus mi-
 raculo. Lupus è latebris fortè sylvarum profi-
 liens, pastorem è regione greges pascentem
 inuasit, nimiaq; fame stimulante antè lania-
 uit, quam suppetiæ misero adferri possent.
 Laniarum suoq;ue in sanguine volutatum in
 conspectum sancti Popponis detulerunt. Qui
 intimo mentis ardore pro sospitate viri Deum
 deprecans, benedictionis remedio eum ad pri-
 stinum corporis vigorem suscitasse fertur. Fuit
 hoc celebri omnium sermone diuulgatum, & cica-
 trices, quas vir ille retinuit, omnibus omnem du-
 bitandi occasionem adimebant.

Lupus pasto-
rem necat.

A. S. Poppo-
ne suscitatus

Post hæc Stabulensis monasterij Abbas Ber-
 trannus mortis debitum persoluit, & Poppo Fit Abbas
Stabulensis.
 ad eam dignitatem, summa Henrici Imperato-
 ris voluntate capessendam, coactus fuit. Ibi dum
 ille fluxos quorundam monachorum mores sæ-
 uerius disciplina deuincire vellet, grauissimum
 multorum in se odium concitavit; sed vir Dei
 nullas hominum minas vel insidias timens, perre-
 nit strenuè, cum omni tamen modestia & man-
 suetudine, collapsa pietatis & monasticæ vitæ
 fundamenta restaurare.

Ff 4

Bienni-

Fit Abbas S.
Maximini.

Biennium in ea vinea laborauerat, cum Henrichoni Treuirensium apud sanctum Maximinum Abbati succedere, Imperatoris mandato cogitur, ubi similis in eum, imo grauior quorundam, cum insidiandi copiis, inuidia processit, eorum videlicet, qui à monasticis obseruationibus per abrupta deflexerant. Cum enim illicita sibi sub eo non licere conspicerent, consilia iniquitatis & sceleris plena de morte eius machinari cœperunt. Et quidem præter alia, non dico religiosorum, sed prophānorum etiam hominū auribus indigna, eo impietatis processerunt, vt recuperandę libertatis perniciosę ergo, toxico cibo potuque vitę illius insidiarentur. Ille verò frustrata omni iniquorū malitia, teterimī sceleris, lethalem cibum sine læsione sumsit.

Venenum vi
ro Dei non
nocet.

Eadem illa tempestate Imperij dignitas in discrimen armorum penē deuenerat. Conradus enim Henrici in imperio successor, Henricum Galliarum regem eiusdem dignitatis ac glorię petiorem agrę sustinebat, nec erat qui hostili animo de imperio contententes, in concordiam redigere posset. Magnatum, procerum, & doctorum omnium industria in eo frustra desudabat, cura ecclę S. Poppo non tantum eos ab intestinis bellis ad sanctissima pacis fœdera traduxit, sed Henricum regem adeo in sui amorem inflammauit, vt quidquid ab eo vellet, solo nutu impetraret. Conradus verò, vt re ipsa amoris, magnitudinem erga Poppo nem declararet, Argentinę ciuitatis episcopatum ei detulit, sed vir sanctus, qui tota mente honores omnes respuebat, non minus callidę quam humiliter eum dignitatis gradum declinauit. Cum enim Imperatoris auctoritate vehementer se yrgeri cerneret, non dubitauit dicere, se Henrici fi-

Subterfugit
episcopatu
Argentinę
sem.

rici filium esse, atq; ideo canonicis sanctionibus à Pontificiâ dignitatis gradu arceri. Rex cum huius excolationis fictione erubesceret, tunc quidē conticuit, sed postquam longè aliter se rem habere, & filium laici, militaris gloriâ laude præstantissimū, esse intellexit, acriter eū redarguit. Quod quidem ille tulit patientissimè. Imperator tamen cum cerneret eum omnibus virtutum maximarum ornamentis egregiè decoratum, curam ei plurimorum monasteriorum delegavit, quæ admirabili monasticâ disciplinæ splendore illustravit.

Tandem post multos varijs in locis exantlatos labores, Atrebatensis quoque monasterij curam, Imperatoris mandato suscepit. Vbi cum pari omnium affectu, & summa benevolentia & amoris significatione exciperetur, obitus sui diem haud procul abesse diuina reuelatione intellexit. Quare statim ad Stabulense monasterium perrexit, ut locus ille, in quo primo monasticâ vitæ fundamenta iecerat, eum etiam ex hac vita migrantem susciperet, & corpusculum suo gremio contineret. In itinere fuit à Marchiso, benignè ad monasterium, Martianas, suum inuitatus, ut curam eius susciperet; Quod quidem oneris magis inuitus, quam spontaneus subiit. Ibidem verò varijs dæmonum infestationibus eius constantia tentari grauius cœpit, quas ille insita virtute semper eludit, donec valida febrium vi correptus, atq; in exhaustis doloribus fatigatus, rebus tandem omnibus rite dispositis, Deo spiritum reddidit.

Possit sanè hic sanctus admirandis virtutibus clarus, adeò ut post mortem, gratissimæ suauitatis fragrantia, ex sacro eius corpore manauerit; quæque olim viuenti, in virtutibus amplius flagraret, & nunc

Fit Abbas
cœnobij A-
trebatensis.

Marcianense
cœnobium.

Mortuus.

Odor suauif
simus ex cor-
pore defua-
si.

& nunc in carne ipsius redolere non cessauit. Po-
nus fuit multorum lachrymis ex eo loco in Stabule
se monasteriū inductum, & omnibus in locis pe-
quæ transeundum erat, ab vniuersis summis ho-
norum indicijs, & admirabili celebritate exce-
ptum. Tandem vt ad Scabulenſe monasterium pe-
uentum fuit, ingens clamor & eiulatus tam laico-
rum quam monachorum exortus fuit, nemoque
fuit qui non orbitatem suam in morte sancti viri
testaretur.

Varij, post
obitū claret
miraculis.

Cæterum quamuis corporali præſentia ſuis
ſubtractus eſſet, ſpiritu tamen & miraculorū vir-
te præclare adfuit; quod ſanè plurima ſanitarum
beneficia, quæ per eum Dominus operatur, abun-
dè teſtatur. Febricitantes, demoniaci, alijsque qui-
buſcunque oppreſſi languoribus, ad ſepulchrum
eius, Deo cooperante curantur. Vnum ex multis,
quod omnibus penè notum eſt, in medium profe-
ram, vt ex hoc fides credentium incaleſcat. Aeger
quidam hydropico morbo diu vexatus, ab occi-
denti plaga, adductus eſt in Baſilicam ſancti & A-
poſtolici viri Remacli, qui multis virtutibus ſum-
mæ præſentiam ibidem ſæpe declarabat. Hic igitur
cum ibidem magna fiducia cupitam diu ſalutem
preſtolaretur, accidit vt nocte quadam ſopore de-
preſſus, beatum Remaclum nimio ſplendore ra-
diantem ſibi aſſiſtere conſpiceret, qui eum admo-
nebat vt beati Popponis Abbatis ſepulchrum pe-
teret: & certiffimam ab eo ſalutē reciperet. Aeger
igitur euigilans, eo protinus vtcunque, portauit,
perrexit, & ardentiffimis precibus diuinum au-
xilium & miſericordiam, eius interuentu, implo-
rare cepit, cum ſubito virus omne, quod per
membra ac vitalia diffundebatur, conglomeratum,
magno vomitu per gutturis prorupit me-
tum.

rom. Scatimq; homo, qui penè desperatus aduenerat, in columis surrexit, & gratias agens Deo in sanctis eius Cōfessoribus, lætus ad propria repedauit.

ILLUSTRE MARTYRIVM B. POLYCARPI SMYRNIENSIS EPISCOPI: ex eo quod Eusebius, Pamphilus, Lib. 4. c. 14. hysto. Ecclesiast. scriptum reliquit.

Vide Cæf. Baron. Ann. Tom. 2.

Occubuit autem glorioso certamine, anno Redemptionis nostri 169. Marci Aurelij & Lucij Veri Imp. 7. Aniceti verò Pontif. Rom. 3.

BEATVS Polycarpus sacrosanctæ fidei mysterijs ab ipsis Apostolis imbutus, & ad Smyrnenis ecclesiæ episcopatum destinatus, dignum institutione Apostolica & doctrina cursum peregit. Dum Anicetus Romanæ ecclesiæ gubernacula moderaretur, Romam ipse aduenit: ortam de celebrando Paschatis die controuersiam sopi-

Polycarpus venit Romã

turus. Nec fuit inanis labor, vt potè qui Romæ nõ solù exèplo virtutum & eximia vitæ sanctimonia cunctis præluxerit, sed hæreticorum plurimos ad veram orthodoxamque fidem reduxerit. Testabatur, id quod res erat, se purissimam veræ fidei documenta ab ipsis hausisse Apostolis, hortabaturq; errantes mortaliū greges, vt pestiferas sectas, animarū pestes omni studio & cautela deuitarēt. Hinc & ipsè hæresiarchas oēs cane peius & angue deuitans, Marchioni ad se quãdoq; veniēt, dicētq; rogātq;: Nolce nos amabo, respōdit: Noui eqdè primogeni-

Hæretici sãmo studio deuitandi.

Tit. 3.

Ioannes Apostolus quã vitavit Cerinthum.

tū Satane. Hauserat hoc dubio procul vir diuinus ab Apostolis, qui hominem hæreticum & Catholicæ fidei quemlibet adulterū, omni studio vitandum censuerunt. Sic planè dilectus domini, cū Bethsai ad balnea se cōferret & Cerinthū intus conspiceret, tactus quasi ab angue, solo cōspectu pedè retraxit

retraxit